

[Alfred Jørgensen.]

må deltage i behandlingen af en sag, der angår hans egen eller hans pårørendes interesser.

Det er en naturlig forbedring, der tilsigtes, når det i lovforslagets § 14 a hedder, at der i lovens § 22, stk. 1, indføjes som nyt 2. punktum, at højskoler, landbrugsskoler og lignende institutioner uden særlig tilladelse kan beværte deltagere i sammenkomster og møder. Af ordlyden fremgår det ikke, at der i denne forbindelse ikke er tale om udskænkning af spiritus, men jeg går ud fra, at dette må være tilfældet. I lovforslagets § 14 b slås det fast, at der fremtidig ikke vil kunne gives stående tilladelser til udskænkning af stærke drikke i forsamlingshuse. Denne bestemmelse hilser jeg med glæde; den vil medvirke til at højne moralen og forbedre tonen blandt ungdommen ved møder, sport og underholdning i vore forsamlingshuse. Det er også rigtigt — selvom der ikke længere vil kunne gives en almindelig udvidet bevilling til forsamlingshusene — at det retslige ansvar for en given tilladelses benyttelse som fastslået i lovforslagets § 14 c foruden den pågældende forenings ledelse påhviler både forsamlingshusets vært og dets bestyrelse. Den nye bestemmelse, som ifølge forslaget § 16 indføjes i lovens § 26 om mulighed for i visse tilfælde, nemlig når restaurationslokalerne har egen indgang, at give fuld bevilling til et forsamlingshus, nærer jeg stor betænkelighed ved.

Endelig kommer jeg til en omtale af forslaget § 17, marketenderiparagraffen. I bemærkningerne til lovforslaget nævner den højtærede minister, at marketenderiernes udskænkning af stærke drikke flere steder har givet anledning til kritik på grund af den omstændighed, at den er afgiftsfri, hvorved tilbøjeligheden til nydelse af stærke drikke stimuleres. Hvis denne kritik er berettiget, understreger det netop rigtigheden af, at man ikke udstrækker tilladelsen til andre stærke drikke end øl. Jeg vil også her pege på, at en omlægning af omsætningsafgiften ville tjene til at fjerne denne anstødssten.

Bestemmelsen om, at det retslige ansvar for marketenderiets drift påhviler såvel marketenderibevillingens indehaver som marketenderen, kan jeg bifalde, og ligeledes

bestemmelsen om, at marketenderens aflønning ikke må gøres afhængig af omsætningen. Derimod finder jeg, at der trækkes for snævre grænser for, hvilke nødvendighedsartikler, medikamenter o. lign. der kan købes i marketenderier.

Bestemmelsen i § 17, stk. 6, om, at stærkt øl kun må udskænkes til de fastsatte spisetider, ser jeg som en god foranstaltning til hindring af drikkeri, og forbudet mod at tilbageholde arbejds løn til dækning af gæld, opstået ved forbrug af stærkt øl, må antages at virke i samme retning. Jeg finder det helt urimeligt at give sikkerhed for en samvittighedsløs kreditgivning på dette område.

Marketenderilokalernes anvendelse til sammenkomster og fester arrangeret af vedkommende virksomhed eller af arbejdernes faglige organisationer for personer, der er beskæftiget i virksomheden samt gæster i følge med disse, må betragtes som en naturlig ordening.

Ud fra et ædruelighedssynspunkt må jeg nære betænkeligheder ved forslaget nye bestemmelse om lukketider. Derfor må § 18 underkastes en grundig og omhyggelig overvejelse i det kommende udvalg.

Bestemmelsen i forslaget § 20 om forbud imod at skænke for berusede og for personer under 18 år må opretholdes, ligesom der bør være mulighed for at skride ind overfor mindreåriges ophold på beværtninger. Jeg må lægge vægt på forslaget bestemmelse om, at bevillingshaveren også må bære ansvaret for sine medhjælperes eventuelle overtrædelse af lovens bestemmelser.

Som nævnt i min indledning må hovedformålet med en lovgivning af denne art være, at den bør tjene til ædruelighedens fremme. Spørgsmålet om brug og misbrug af stærke drikke angår os alle. Det er i stedet stigende grad et spørgsmål om trafikikkerhed på veje og gader og om sikkerhed for vore børn. Det er også et socialt spørgsmål, et spørgsmål om samfundets udgifter til retsvæsen og fængselsvæsen, til almindelig håndhævelse af offentlig orden, et spørgsmål om øgede sociale udgifter, hvor et overdrevent spiritusforbrug svækker ansvarfølelsen og nedsætter evnen hos den umådeholdne til at drage omsorg for sig selv og sin familie.